

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Petrem Sedlákem ve věci

žalobce: A. N., nar. X,
st. příslušnost X
zastoupen JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou
sídlem Praha, Karlovo nám. 18

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 1. 2024, č. j. OAM-23/ZA-ZA2-D07-2024,
takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu je nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), řízení o žádosti zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu a určil, že příslušným státem k projednání žádosti je podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 („nařízení Dublin III“) Litevská republika.

II. Podání účastníků

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s hlavním cílem Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 213/32/EU ze dne 26. 6. 2013, neboť dostatečně nerespektuje svobodnou vůli žalobce požádat o mezinárodní ochranu na území ČR. Napadené rozhodnutí je podle něj nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný dostatečně nevyrovnal s možností aplikovat čl. 17 nařízení Dublin III., přistoupil k jeho žádosti bez hlubšího zkoumání důvodů a rozhodl čistě formalisticky.
3. Žalovaný ve svém vyjádření navrhl zamítnutí žaloby s tím, že žalobce byl držitelem litevského pobytového oprávnění ze dne 12. 9. 2023 s platností do 11. 9. 2025 a Litevská republika uznala svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Na žalobce se tak vztahuje čl. 12 nařízení Dublin III. K posouzení aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. uvedl, že na jeho použití není právní nárok a z nařízení neplyne ani povinnost správního orgánu nevyužití citovaného ustanovení odůvodňovat.

IV. Posouzení věci krajským soudem

4. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
5. Žaloba **není** důvodná.
6. Podle čl. 3 odst. 1 věty druhé nařízení Dublin III *žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III.* Výjimku představuje situace popsaná v čl. 3 odst. 2 větě druhé, dle které *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*
7. Podle čl. 12 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že *pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.*
8. Žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 4. 1. 2024. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce má litevské povolení k pobytu platné od 12. 9. 2023 do 11. 9. 2025, Litevská republika uznala svoji příslušnost k rozhodování o žádosti o mezinárodní ochraně. Předchozí kritéria uvedená v nařízení v případě žalobce splněna nejsou a Litevská republika je proto dle čl. 12 nařízení Dublin III. příslušná k posouzení žádosti žalobce.
9. Z obsahu správního spisu plyne, že v rámci poskytnutí údajů žádosti žalobce uvedl, zaplatil zprostředkovateli za vyřízení pobytové karty, původně mu byla slíbena česká, nakonec mu vyřídil litevskou s tím, že je levnější a že na jejím základě může pobývat i v jiném státě. Žalobce chtěl jet původně do ČR. Před vycestováním do Evropy pobýval v Dubaji, do ČR chtěl kvůli příležitostem, sledoval MMA zápasníka M., chtěl do ČR od dětství. S Litvou nikdy problémy neměl, nechce do ní jet, zaplatil za českou pobytovou kartu, litevskou nechtěl. Do Litvy prostě nechce, celá rodina je v Dubaji, kde měl dobrou práci i výdělek, chtěl do ČR, ne do Litvy. Příbuzné ani blízké sociální vazby v EU nemá, v případě, že bude rozhodnuto, že se má vrátit do Litvy, odjede domů a pak do Dubaje.

10. Obecně dále platí, že právní řád a společný azylový systém vychází z předpokladu, že se zřetelem na úroveň ochrany základních práv a svobod v členských státech Evropské unie se považují členské státy navzájem za bezpečné země původu, a to pro veškeré právní a praktické účely spojené se záležitostmi azylu. Zároveň není za běžných okolností důvodu se domnívat, že by některý z členských států trpěl pronásledování či působení vážné újmy na svém území v případě státních příslušníků třetích zemí. Pokud nevyjdou v řízení najevo konkrétní náznaky dosahu hrozby ze země původu i na příslušný členský stát, není povinností žalovaného se možným přesahem obav žadatele na území jiného členského státu výslovně zabývat (srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24). V řízení žádné takové okolnosti najevo nevyšly a žalobce při pohovoru neuvedl žádné důvody, krom své nechuti, proč by nemohl vycestovat do Litvy. Žádné náznaky případné hrozby neuvedl.
11. Zároveň bylo úkolem žalovaného, potažmo nyní soudu, zhodnotit, zda v případě žalobce existují individuální okolnosti, které by mohly bránit přemístění žalobce do Litvy. Soud má za to, že takové okolnosti v nyní projednávané věci nenastaly. Skutečnost, že žalobce *prostě chce* do ČR, že o sledoval zápasníka M. či že se mu ČR líbí svými příležitostmi, nepředstavuje natolik silnou vazbu, která by mohla mít na rozhodnutí žalovaného vliv.
12. V řízení nevyšly najevo žádné okolnosti, které by bránily vycestování žalobce do Litvy. V této souvislosti soud zdůrazňuje, že otázkou poskytnutí mezinárodní ochrany a skutečnostmi souvisejícími s případným návratem žalobce do země původu se věcně budou zabývat orgány státu, který je dle nařízení Dublin III příslušný k posouzení jeho žádosti, tj. orgány Litevské republiky.
13. Pokud jde o tvrzenou nutnost podrobného zkoumání možností aplikace čl. 17 nařízení Dublin III., uvádí soud následující.
14. Podle čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. *Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*
Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.
Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.
15. Podle čl. 17 odst. 2 nařízení Dublin III. *členský stát, ve kterém je požádáno o mezinárodní ochranu a který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo příslušný členský stát může kdykoli před vydáním prvního rozhodnutí ve věci samé požadovat od jiného členského státu, aby žadatele převzal z humanitárních důvodů, které vyplývají zejména z rodinných nebo kulturních důvodů, s cílem sloučit i jiné členy rodiny, i když tento členský stát není příslušný podle kritérií uvedených v člácích 8 až 11 a 16. Dotčené osoby s tím musí vyjádřit písemný souhlas.* CS 29.6.2013 Úřední věstník Evropské unie L 180/41
Žádost o převzetí musí obsahovat všechny dokumenty, které má dožadující členský stát k dispozici a které dožadovanému státu umožní vyhodnocení situace.

Dožádaný stát provede v případě potřeby veškeré nezbytné kontroly pro posouzení uvedených humanitárních důvodů a do dvou měsíců ode dne, kdy žádost obdrží, odpoví dožadujícímu členskému státu prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003. Odpověď, kterou se žádost zamítá, musí obsahovat odůvodnění.

Vyhoví-li dožádaný členský stát žádosti o převzetí, přechází příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na něj.

16. K čl. 17 nařízení Dublin III. existuje poměrně bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu i krajských správních soudů. Všeobecně je zdůrazňováno, že se jedná o diskreční oprávnění, který je vyhrazeno výjimečným případům. V rozsudku ze dne 12. 1. 2017, č. j. 5 Azs 229/2016 – 44, Nejvyšší správní soud uvedl, že „nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III takto: Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením. (...) Vystaly takové okolnosti, které by mohly mít určitou relevanci z hlediska uvážení žalovaného o případném použití diskrečního ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III. V takovém případě ovšem měl žalovaný, jak potvrzuje citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016–24, povinnost nepoužití uvedeného ustanovení alespoň stručně odůvodnit tak, aby měly správní soudy možnost v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. a s výše citovanou judikaturou přezkoumat, zda žalovaný v tomto případě nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil.“
17. Dále např. podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.1.2017, č. j. 5 Azs 229/2016-44, platí: „Na druhé straně nejčastější důvod použití diskrečního oprávnění (byť není možné a priori vyloučit důvody jiné) vyjádřil unijní normotvůrce v bodě 17 odůvodnění nařízení Dublin III: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením“.
18. V napadeném rozhodnutí se žalovaný k možnosti aplikace čl. 17 nařízení Dublin III. vyjádřil z pohledu soudu zcela dostatečně, když konstatoval, že žalobce nemá na území ČR žádné rodinné ani jiné bližší sociální vazby (pozn. soudu – ani takové netvrdil), v minulosti v ČR nepobýval, nemá tu tak žádné kulturní vazby. Nepotýká se zdravotním omezením, je soběstačný, bez zvláštních potřeb.
19. Jinými slovy, z pohovoru se žalobcem nevystaly žádné okolnosti, které by odůvodňovaly využití *výjimečného* institutu čl. 17 nařízení Dublin III. Žalovaný nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení ani je nezneužil. Bylo na žalobci, aby případné důvody pro použití čl. 17 nařízení Dublin III. uvedl. Samotná touha po pobytu v ČR takovým důvodem jistě není. Pokud tak neučinil, nemůže si nyní v žalobě stěžovat, že se žalovaný zabýval možnostmi použití čl. 17 nařízení Dublin III. pouze obecně.
20. Pokud jde o respektování Směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 213/32/EU ze dne 26. 6. 2013 a svobodné vůle žalobce požádat o mezinárodní ochranu na území ČR, je žalovaný i soud vázán přímo použitelnými předpisy EU, tj. nařízením Dublin III., které

stanovuje kritéria příslušnosti členských států pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Možnost respektovat svobodnou vůli žalobce požádat o posouzení žádosti kdekoli v EU je dána právě čl. 17 nařízení Dublin III., nicméně i ta je omezena určitými pravidly. Soud nedospěl k závěru, že by v řízení před žalovaným došlo k porušení citované směrnice.

21. Krajský soud s ohledem na výše uvedené dospěl k závěru, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval individuální situací žalobce. Žalobní námitky proto krajský soud shledal jako nedůvodné.

V. Závěr a náklady řízení

22. Krajský soud z výše uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.
24. Jelikož soud o žalobě rozhodl ve lhůtě pro rozhodnutí o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žalobě, o tomto návrhu již samostatně nerozhodoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 20. března 2024

Petr Sedlák, v. r.
samosoudce